

42 anys portant aire fresc a la Garrotxa

COL·LECTIVA

▶ **Galeria d'Art Arcadi Calzada, Olot.** Plaça Rector Ferrer, 13. **Del 18 de desembre al 17 de gener de 2016.** Divendres de 18 a 20.30h. Dissabtes d'11 a 13.30h. i de 18.00 a 20.30h. Festius tancat.

EUDALD CAMPS

■ La novetat i la raresa segueixen essent criteris poderosos a l'hora de jerarquitzar la presència d'un fet noticable en qualsevol mitjà de comunicació. És a dir: quan es tracta d'encapçalar portada, té més números el naixement d'un guarà amb tres caps (transmutació animal del pi de Castellar del Riu) que no pas, per exemple, l'aparició de nous imputats en el cas Gürtel (per cert: «gürtel», en alemany, vol dir «corretja»). De manera anàloga, és més que probable que passi pràcticament desapercebuda la notícia del tancament d'una altra galeria d'art eclipsada, sense anar més s la gran versitat de totes les classes mitjanes occidentals i de la pol·la-

ritzacifutur molt negre pels professionals de la fotolluny, pel rodatge del culebró de torn o per la visita d'alguna estrella llunyana, molt llunyana, que seguim rebent amb aquella sincera alegria que, segons Berlanga, tenia el seu origen en tots els «misters Marshalls» del món.

Les galeries d'art no paren de tancar i, a banda dels afectats més directes, no sembla preocupar massa ningú: «Cada dia tanquen negocis i se n'obren de nous», podria ser el típic comentari que disfressa de seny el que no deixa de ser una modalitat domèstica d'ignorància condescendent. Tanquen galeries, si, però el problema és que no se n'obren de noves: ens trobem davant la fi d'un model que va néixer amb la modernitat i que va créixer a mesura que ho feia el poder adquisitiu d'allò que, primer, es va anomenar burgesia urbana i, després, classe mitja acomodada. La notícia, per tant, ens parla de moltes altres coses, com ara de l'es-

clafament fiscal de totes les classes mitjanes occidentals i de la polarització d'una realitat cada vegada més depauperada: l'aparent diversitat que impera avui dia en tots els àmbits és la gran coartada utilitzada pels que necessiten l'homogeneïtzació dels gustos i de les sensibilitats de cares a defensar la universalitat dels mercats. O, per dir-ho d'una altra manera: és com si els governs i les institucions s'haguessin posat d'acord per esborrar del mapa tot un sector. Només així s'explica que seguim essent l'únic país a Europa que manté els avals a la importació, el dipòsit bancari «preventiu» pel valor de l'IVA i un impost d'importació que quadruplica el d'altres països veïns.

Dit això, per tant, no haurà d'estranyar-nos la discreció informativa amb què la Galeria Arcadi Calzada tancarà les portes el proper 17 de gener. Ni més ni menys: Olot perd el seu actiu privat més important en la defensa de l'art contemporani de qualitat

MANEL BIELSA

(els públics, com l'Espai Zero, ja van ser convenientment liquidats al seu moment). I és que 42 anys dedicats a la cultura no són foc d'encenalls sinó més aviat tot el contrari: resten per a la memòria -i per a les hemeroteques- exposicions com la que va servir per inaugurar l'espai (inicialment, la galeria va dir-se Sant Lluc) protagonitzada, l'any 1973, per un Modest Cuixart instal·lat en el seu apogeu creatiu, o les d'imprescindibles com Joan Ponç, Miró, Tàpies, Chillida i, per descomptat, les d'artistes «locals» amb projecció internacional com ara Quim Domene, Rosa Serra o Anna Manel·la. I encara més: resten per al record muntatges extraordinaris (en la mesura que es tractava de propostes que transcendien el format expositiu) com els que servien per presentar la millor versió d'autors com Frederic Amat, Riera i Aragó o de l'inabastable Guinovart a la capital volcànica. Ras i curt: tota una generació d'artistes, d'historiadors, de crítics, de petits i grans col·leccionistes o de simples dilettants, ha crescut amb un espai que, com afirma Domene, sempre tindrà el mèrit «d'haver estat una porta oberta per on les noves tendències arribaven a la Garrotxa».

En aquest sentit, la darrera exposició que acull (i que malauradament acollirà) la Galeria Arcadi Calzada vindria a ser el més semblant a una reunió d'amics marcada per aquella mena d'incertesa aèria que tan bé va saber reflectir Sándor Márai a l'última

Artistes i amics

◀ Els participants són Dolores Rusiñol Masramon, Jordi Pagès Traveria, Narcís Gironell, Clara Oliveras, Anna Manel·la i Quim Domene.

trobada: cada un dels participants aporta llum des de la seva especificitat tot i formar part d'un grup que comparteix evidents afinitats electives. I quines són aquestes «afinitats»? Doncs les que advoquen per atansar l'art al pensament sense haver de renunciar, en l'intent, ni a la sensibilitat ni (horrible dictu) a la bellesa. De les obres exposades i dels seus autors en parlarem en detall més endavant. De moment, ens limitem a certificar una nova desaparició que, per fortuna nostra, no serà del tot definitiva. Arcadi Calzada seguirà treballant per l'art i pels

artistes que sempre ha defensat des del seu espai del carrer Còrsega de Barcelona (25 anys d'activitat ininterrompuda); a Olot, tot apunta a que una nova generació de creadors no es resignarà a l'abúlia institucional i agafarà les regnes de la cultura viva. Potser el futur de les galeries no serà diferent al de tantes altres empreses pobres en recursos materials però riques en patrimoni humà: l'autogestió portada a terme pels qui encara creuen en una societat més justa i igualitària (la que, paradoxalment, només sorgeix de la defensa radical de la diferència).